

Đôi mắt. Vâng, đôi mắt của người con gái đứng bên kia hàng song suốt nhìn về phía tôi. Cô gái vẫn đứng đó mãi đêm đêm nghe tôi hát. Mắt khoanh cách không xa lắm nhưng tôi và cô như đang thuộc về hai thế giới khác nhau. Cô gái đang bị giam trong khuôn hình suốt tôi tắm, và tôi ở bên ngoài, còn mắt chút do. Mọi sự tuôn trào đó, tôi chỉ nhìn ra bóng mặt của cô gái qua đôi mắt sáng. Mãi cho đến đêm trăng rằm, khi bóng mặt người con gái với mái tóc hớt chớm ngang vai dần dần hiện ra rõ nét, soi nghiêng nghiêng trên bề mặt vòng vèo loang lổ của mắt tôi như hớt hớt của sự thành tựu giam thế xã, tôi mới biết cô là mắt cô gái còn rất trẻ. Nhưng đêm trăng như thế, tôi thấy bóng cô gái ngã dài ra ngoài song suốt, đôi tay như vịn vào thanh suốt rồi, khuôn mặt trái soan nhu hòa đang nhìn về phía có tiếng đàn của tôi.

*Giòng sông nào đã đem tôi đi bên bờ
Mùa thu nào đã đem tôi về thăm bến xưa
Hoàng hôn bay, bay mãi bên trời
Về đi sim, ta nhớ người vô bờ
Ta vẫn nhớ em dưới gốc sim già đó
Đã hái dâng người một đóa đỏ mọng
Đêm nguyệt tằm ta gửi em trong gió
Sáng lung linh hồn ta khóc bao giờ*

Bài Thu Hát Cho Người của Vũ Đức Sao Biển đi theo tôi từ những ngày còn ở Đà Nẵng. Thành phố đó, ngày xưa, những buổi chiều tôi thường ngồi dưới gốc cây đa trước sân phòng Thủ tục Giám, bên hầm 220 Hùng Vương và khóc tuối thì bay.

Khi tôi lớn lên, bài hát theo tôi vào đời hiện tại. Những đêm hè không ngủ được trong

